

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Trgovački sud u Zadru po sucu Tomislavu Jurlini kao sucu pojedincu, u građanskopravnoj stvari tužitelja IVE DEANA, OIB: 21424615502, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27 A, kojeg zastupaju punomoćnici iz ZOU Darija Silov i Ivan Milin, Šibenik, Stjepana Radića 31/2, protiv prvotuženika NLB, Inter Finanz Ag, OIB: 43668676136, Ch-8002 Zurich, BeethovenStrasse 48, Švicarska, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18 i drugotuženika RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ivica Matas, Šibenik, Put Gimnazije 55, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja HOTEL MIRAN PIROVAC d.d., OIB: 99881876163, Šibenik, Vladimira Nazora 53, radi utvrđenja ništetnosti, na ročištu od 21. veljače 2020.

r i j e š i o j e

1. Tužba u ovoj pravnoj stvari se odbacuje.
2. Nalaže se tužitelju naknaditi prvotuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 9.375,00 kn
3. Odbija se prvotuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 2.360,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj je ovom sudu, Stalnoj službi u Šibeniku, 14. ožujka 2018. podnio tužbu kojom traži utvrđenje ništetnosti Ugovora o zajmu od 8. svibnja 2007. koji su zaključili prvotuženik i drugotuženik, kao i Dodatka broj 1 tog Ugovora od 7. listopada 2011., Sporazuma o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2017. sklopljenog također između prvotuženika i drugotuženika, te brisanje uknjižbe založnog prava određenog pod brojem Z-3585/07 na temelju istog Sporazuma u korist prvotuženika na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Šibeniku i to za k.o. Šibenik, Z.U. 7881 koji se sastoji od kat. čest. 2622 u naravi hotel i dvorište površine 1702 m² uz uspostavu prijašnjeg zemljišnog stanja prije upisa. Također, postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj predlaže utvrđenje ništetnosti zadužnice koju je 21. listopada 2011. izdao drugotuženik, kao i da prvotuženik navedenu zadužnicu vrati, ništetnost i povrat bjanko mjenica broj 01/003, 02/003 i

03/003 koje je izdao drugotuženik, zatim ništetnost i povrat jamstvenog pisma drugotuženika od 7. listopada 2011., kao i ništetnost i povrata izjave o jamstvu tužitelja od 7. listopada 2011.

Osim toga, tužitelj postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev da Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2007. koji su zaključili tuženici, po sadržaju i obliku ne predstavlja i nema pravnu snagu javnobilježničkog akta, kao i zahtjev za brisanje uknjižbe založnog prava određenog pod brojem Z-3585/07 na temelju istog Sporazuma u korist prvotuženika na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Šibeniku i to za k.o. Šibenik, Z.U. 7881 koji se sastoji od kat. čest. 2622 u naravi hotel i dvorište površine 1702 m² uz uspostavu prijašnjeg zemljišnog stanja prije upisa. Konačno, potražuje naknadu parničnog troška.

Prvotuženik u odgovoru na tužbu, najprije ističe prigovor apsolutne nenadležnosti suda navodeći kao razlog činjenicu da ugovori nisu sklopljeni na području Republike Hrvatske, da prvotuženik nije poslovao u Republici Hrvatskoj, da je ugovoreno švicarsko pravo pa se pitanje valjanosti ima prosuđivati po tom pravu, te se, uz to, poziva i na odredbu čl. 20. Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Narodne novine broj 53/91 i 88/01, dalje ZRSZ). Nakon toga, ukazuje na činjenicu da tužitelj nema pravnog interesa za tužbu, da je tražbina prvotuženika priznata u stečaju drugotuženika i da je tamo tužitelj nije osporavao.

Osporava i navode tužbe da bi se Dodatak br. 1. Ugovora o zajmu imao smatrati novacijom, a da do novacije nije došlo ni zbog statusne promjene na strani drugotuženika. Tvrdi da ništetnost koju tužitelj opisuje u tužbi ne postoji niti zbog eventualnog nedostatka odobrenja Hrvatske narodne banke jer prvotuženik nikada nije poslovao u Republici Hrvatskoj, a pravnim osobama iz Republike Hrvatske dopušteno je zaduživanje u inozemstvu od lipnja 2003. kada je na snagu stupio Zakon o deviznom poslovanju.

Prvotuženik neosnovanim smatra i pozivanje tužitelja na odredbe Zakona o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjem sklopljenih u RH s neovlaštenim vjerovnikom (Narodne novine broj 72/17) navodeći da je taj Zakon, prema odluci Europskog suda broj C-630/17 protivan pravu Europske Unije, a pored toga, naglašava i da Ugovori nisu sklopljeni u RH.

Nadalje, ističe da je u trenutku sklapanja Ugovora o zajmu drugotuženik bio svrstan u srednje velika poduzeća prema odredbi čl. 17. st. 2. tadašnjeg Zakona o računovodstvu (Narodne novine broj 109/2007, 125/2011) . Tvrdi i da Ugovor o zajmu kao i Ugovor o zasnivanju založnog prava nisu protivni Zakonu o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16) jer da su ih potpisale ovlaštene osobe, a da nisu protivni niti odredbi čl. 552. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 125/11, 68/13, 110/15 i 40/19; dalje ZTD)

Drugotuženik u odgovoru na tužbu tužbu prvenstveno smatra nedopuštenom navodeći da tužitelj kao stečajni vjerovnik svoju tražbinu može ostvarivati samo u stečajnom postupku, te da parnični sud najprije treba ispitati ima li tužitelj status stečajnog vjerovnika i jesu li i kada nastupile pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka. Pojašnjava da je tužitelj u stečaju nad drugotuženikom u zakonskom roku prijavio svoju tražbinu prema tom tuženiku kao stečajnom dužniku, čime je, sukladno čl. 137. st. 1. Stečajnog zakona (Narodne novine 71/15 i 104/17; dalje SZ) stekao svojstvo stečajnog vjerovnika.

U takvom svojstvu, dakle, kao stečajni vjerovnik, tužitelj nije osporio tražbinu prvotuženika koju je priznao stečajni upravitelj, slijedom čega se takva tražbina, prema odredbi čl. 263. SZ-a smatra utvrđenom, pa sud sastavlja tablicu ispitanih tražbina u kojoj, za svaku od njih, unosi u kojoj je mjeri ona utvrđena prema svom iznosu i redu, odnosno je li ju, tko i u kojem iznosu osporio prema odredbi čl. 264. istog Zakona.

Nakon toga da je stečajni sud rješenjem od 9. svibnja 2017. utvrdio tražbinu stečajnog vjerovnika – ovdje prvotuženika, a koje je rješenje postalo pravomoćno. Po stajalištu drugotuženika, a zbog navedenog, takva pravomoćna odluka kojom je utvrđena tražbina prvotuženika djeluje prema stečajnom dužniku i svim stečajnim vjerovnicima, a kako to propisuje odredba čl. 271. st. 1. SZ-a.

Nadalje, drugotuženik ukazuje da prema naprijed navedenom pravomoćnom rješenju, utvrđena je tražbina prvotuženika kao tražbina drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 24.530.559,11 kn, a pravna osnova tako priznate tražbine da je upravo Ugovor o zajmu od 8. svibnja 2007. i Dodatak broj 1 tom ugovoru. Sve to, smatra drugotuženik, dovodi do zaključka da je tužitelj propustio osporiti tražbinu prvotuženika koja se zasniva na ovdje osporavanim Ugovorima, te da je tako izgubio pravo na pokretanje ovog parničnog postupka.

Isto tako, a u odnosu na tvrdnje iz tužbe, ukazuje da se na postupanje drugotuženika ne bi mogle primijeniti odredbe čl. Zakona o ništetnosti Ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u RH s neovlaštenim vjerovnikom, posebno kraj činjenice da bi taj tuženik, sukladno tada važećem Zakonu o računovodstvu bio razvrstan u kategoriju srednjih poduzetnika.

Kao i prvotuženik, poriče da bi dodatak broj 1. ugovora o zajmu predstavljao novaciju tog ugovora, a u tom dijelu ukazuje na odredbu čl. 550.a st. 1. do 3. ZTD-a. Također, ukazuje i na rješenje Županijskog suda u Šibeniku broj Gž Ovr -12/2015 od 20. veljače 2017., posebno u dijelu u kojem taj sud obrazlaže da ovdje tuženicama nije bilo zabranjeno sklapanje ovdje spornih ugovora. Smatra i da nije povrijeđena odredba čl. 59. st.2. Zakona o javnom bilježništvu.

Zbog svega navedenog, predlaže odbaciti, podredno odbiti tužbu tužitelja.

Tijekom postupka, stranke su, u bitnome, ustrajale u svojim navodima iz tužbe i odgovora na tužbu, pa je sud, prvenstveno, obvezan odlučiti o svojoj nadležnosti i dopuštenosti tužbe.

Protivno navodima prvotuženika, ovaj je sud mišljenja da jest nadležan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Naime, odredbom čl. 1. st. 1. ZRSZ-a, propisano je da taj Zakon sadrži i pravila o nadležnosti sudova i drugih organa Republike Hrvatske za raspravljanje statusnih, porodičnih i imovinskih, odnosno stvarno pravnih odnosa. Nadležnost i postupak regulirani su člancima 46. do 78. tog Zakona. U konkretnoj situaciji, tužitelj je hrvatski državljanin, a jedan od tuženika je pravna osoba s sjedištem u Švicarskoj. S obzirom na sadržaj Ugovora o zajmu, dodatka br. 1. tog Ugovora te Sporazuma o zasnivanju založnog prava koje su sklopili tuženici, a čije utvrđenje ništetnim traži tužitelj, oni u ovom postupku predstavljaju materijalne suparničare, slijedom čega, prema odredbi čl. 46. st. 3. ZRSZ-a postoji nadležnost suda u RH, a i zbog toga što sporazum o nadležnosti stranog suda na koji se poziva prvotuženik, nema učinka na tužitelja jer on nije stranka tog Ugovora.

Pritom je naglasiti da svi ostali pravni poslovi čije utvrđenje ništetnim traži tužitelj u ostalom dijelu tužbe predstavljaju akcesorne pravne poslove u odnosu na Ugovor o zajmu i Dodatak br. 1. tog Ugovora, ali oni nisu od utjecaja na nadležnost ovog suda, već bi, primjerice Ugovor o založnom pravu, čija je svrha osiguranje tražbine iz kredita, bio mjerodavan za primjenu prava prema odredbi čl. 25. ZRSZ-a.

Međutim, kako sud sve ostale pravne poslove iz tužbenog zahtjeva smatra akcesornim u odnosu na Ugovor o zajmu i dodatak, to je mišljenja da postoji nadležnost ovog suda, a ne švicarskog kako to tvrdi prvotuženik.

Međutim, osnovan je prigovor kojeg je dijelom najprije iznio drugotuženik u odgovoru na tužbu, a tijekom postupka i prvotuženik, da tužiteljeva tužba ne bi bila dopuštena.

Naime, tužitelj niti ne osporava da bi prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad drugotuženikom i time postao stečajni vjerovnik. Njegova je tražbina, doduše osporena, ali je on po uputi stečajnog suca pokrenuo parnični postupak radi utvrđenja njezine osnovanosti i ishodio presudu, kojom je tražbina utvrđena osnovanom a što je sud utvrdio uvidom u spis posl. br. 2 St-1081/2016 odnosno rješenje stečajne sutkinje istog posl. br. od 22. listopada 2019. koje je rješenje uloženo u spis predmeta.

Spisu također prileži i rješenje ovog suda posl. br. 2 St-1081/2016-78 od 9. svibnja 2017. iz kojeg rješenja proizlazi da je u stečajnom postupku nad drugotuženikom osporena tražbina ovdje tužitelja u iznosu od 425.210,28 kn (list spisa 91 do 99).

Također iz sadržaja istog rješenja proizlazi da je priznata tražbina ovdje prvotuženika u iznosu od 24.530.559,11 kn, a iz očitovanja stranaka proizlazi da se očito radi o tražbini čiju pravnu

osnovu predstavljaju Ugovor o zajmu od 8. svibnja 2007., te Dodatak br. 1. tom Ugovoru od 7. listopada 2011., a koji je zajam osiguran drugim pravnim poslovima za koje se traži utvrđenje da su ništetni, odnosno Sporazumom o zasnivanju založnog prava, zadužnicama, bjanko mjenicama, jamstvenim pismom i izjavom o jamstvu koje su izdali tužitelj i drugotuženik, te na temelju kojih je pravnih poslova upisano založno pravo, a brisanje kojeg upisa se također traži ovom tužbom.

Netočna je tvrdnja drugotuženika da bi tužbu trebalo odbaciti zbog nedostatka pravnog interesa tužitelja. Ovo stoga jer tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnosti određenih pravnih poslova, a na ništetnost se može pozivati svatko.

Eventualna ništetnost tražbine stečajnog vjerovnika ne ispituje se u stečajnom postupku, već se utvrđenje ništetnosti ugovora na kojima se temelji tražbina stečajnog vjerovnika utvrđuje u parničnom postupku, a takvi parnični postupci ne utječu na samo unovčenje imovine, već samo na diobu imovine.

Međutim, usprkos svemu naprijed navedenom, ovaj je sud mišljenja da se radi o specifičnoj procesnoj situaciji tužitelja. Naime, ovaj je sud mišljenja da ovdje tužitelj može utvrđivati ništetnost pravne osnove tražbine drugotuženika, ali samo u slučaju da je osporio njegovu tražbinu u stečajnom postupku, budući i da tužitelj i prvotuženik u stečajnom postupku nad drugotuženikom imaju status stečajnog vjerovnika. U ovoj fazi postupka između stranaka nije sporno da je tražbina drugotuženika u cijelosti priznata od strane stečajnog upravitelja, te da je tužitelj nije osporio.

Shvaćanje je ovog suda da bi tužitelj ništetnost u ovom postupku spornih pravnih poslova tužitelj mogao utvrđivati kao odlučnu činjenicu u parnici kojom bi se utvrđivala osnovanost njegova osporavanja, koje je, pak dužan, iskazati u stečajnom postupku po pretpostavkama i rokovima iz tog Zakona. Kako to tužitelj očito nije učinio, na njegovu procesnu legitimaciju u ovom postupku od utjecaja je odredba čl. 271. st. 1. SZ-a prema kojoj pravomoćna odluka kojom se utvrđuje tražbina i njezin isplati red ili kojom se utvrđuje da tražbina ne postoji djeluje prema stečajnom dužniku i svim stečajnim vjerovnicima.

Prema mišljenju ovog suda ovakvim tumačenjem navedene odredbe zapravo se omogućava da se konačno razriješi status tražbine nekog od stečajnih vjerovnika i da zapravo on pravomoćnošću tog rješenja dobije ocjenu osnovanosti svoje tražbine bez da se drugim stečajnim vjerovnicima ili dužniku (koji su zapravo jedini izravno zainteresirani za osnovanosti njegove tražbine jer o tom pitanju ovisi i namirenje vjerovnika u stečaju) omogući da bez vremenskog ograničenja dobiju mogućnost, zapravo, naknadno osporiti tražbinu koja je utvrđena pravomoćnim rješenjem iz čl. 271. st. 1. SZ-a i tako tog vjerovnika držati u stalnoj neizvjesnosti u vezi s njegovim namirenjem.

Zbog toga je sud mišljenja da tužitelj svakako može utvrđivati ništetnost pravnih poslova naznačenih u tužbi i posljedično tome tražiti brisanje založnog prava na temelju jednog od tih pravnih poslova, ali samo na način da drugotuženikovu tražbinu najprije ospori kao stečajni vjerovnik, da u skladu s pravilima stečajnog postupka bude upućen na parnicu, takvu parnicu pokrene, te da se u njoj utvrdi ništetnost pravne osnove tražbine drugotuženika odnosno konkretnog stečajnog vjerovnika.

Pritom je za istaknuti da je, doduše, pravna osnova priznate tražbine prvotuženika ugovor o jamstvu i Dodatak br. 1. tog Ugovora, ali da su svi drugi pravni poslovi iz tužbe zapravo akcesorni u odnosu na te Ugovore, pa odluka o valjanosti ova dva osnovana pravna posla izravno determinira valjanost tih drugih pravnih poslova, odnosno odluku o valjanosti tih pravnih poslova povodom zahtjev tužitelja.

Konačno, i dio zahtjeva za brisanjem založnog prava izravno ovisi o Ugovoru o zasnivanju založnog prava, a koji je akcesoran pravni posao i ovisi o valjanosti Ugovora o zajmu odnosno dodatku br. 1

U odnosu na drugotuženika, a kako je to već ranije istaknuto, on je materijalni suparničar drugotuženika pa se u odnosu na njega, u ovom postupku, može donijeti odluka samo kao u odnosu na drugotuženika.

Zbog svega naprijed navedenog, sud je shvaćanja da tužitelj nije bio ovlašten pokrenuti parnicu radi utvrđenja ništetnosti nabrojanih pravnih poslova bez da, prethodno kao stečajni vjerovnik, ospori priznatu tražbinu prvotuženika, radi čega je tužbu trebalo odbaciti.

S obzirom na odluku o tužbi, trebalo je, prema čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13 i 70/19, dalje ZPP).

Prema priloženom troškovniku, tužitelju je trebalo priznati trošak zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za sastav odgovora na tužbu, zastupanje na ročištu od 22. listopada 2019. i 21. veljače 2020., svaka radnja u iznosu od 2.500,00 kn uvećano za PDV, prema Tbr. 8. i Tbr. 9. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12), odnosno ukupno 9.375,00 kn.

Zahtjev prvotuženika za naknadu troškova sudske pristojbe na odgovor na tužbu od 2.360,00 kn nije osnovan, jer za tuženika nije nastao navedeni trošak, sve s obzirom na odluku o glavnoj stvari.

U Zadru, 21. veljače 2020.

Sudac
Tomislav Jurlina

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja može se podnijeti žalba Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu u roku od osam dana od dana primitka pisanog opravka istog, putem ovog suda u tri primjerka.

DNA:

- tužitelju po punomoćnicima
- prvotuženiku po punomoćnicima
- drugotuženiku po stečajnom upravitelju
- umješaču
- u spis

Broj zapisa: **17894-875e7**

Kontrolni broj: **0eae4-7d8c8-352f7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TOMISLAV JURLINA, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.